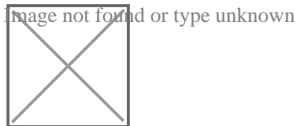

«Να δανείζετε σε εκείνους που δεν ελπίζετε να πάρετε πίσω τα δανεισθέντα»: Αυτή είναι η Παράδοσή μας (Ιωάννης Λίλης, Λέκτορας Πατριαρχικής Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας Κρήτης)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/224Y8VE>]

Η Ορθόδοξη Εκκλησία στην Ελλάδα βρέθηκε και αυτή απέναντι σε μια τέτοια οικονομική κατάσταση. Όχι μόνο Έλληνες Ορθόδοξοι κληρικοί και θεολόγοι βρέθηκαν προσωπικά υπερχρεωμένοι με ανάλογα δάνεια, αλλά και η Εκκλησία ως θεσμός δεν είχε προλάβει να εκσυγχρονίσει τον τρόπο ενοικίασης των ακινήτων της, τα οποία αποτελούν την περιβόητη εκκλησιαστική περιουσία. Η ποιμαντική της δεν μπορεί να είναι άμοιρη, όχι μόνο της οικονομικής κρίσεως, αλλά και της υψηλής παιδείας που απαιτείται για τη χρήση ενός πολύ σπουδαίου νομίσματος.

Η Εκκλησία πολλές φορές στην ιστορία της προβληματίστηκε για το χρήμα, καθώς πολλοί μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας ζούσαν μέσα στον κόσμο και γνώριζαν τα σχετικά με την οικονομική διαχείριση. Αυτό συνέβη και με τους τρεις Ιεράρχες, οι οποίοι είχαν σχέση με τα χρήματα, όπως γνωρίζουμε από το βίο τους. Νομίζω αξίζει τον κόπο να δούμε τη σκέψη των μεγάλων Εκκλησιαστικών Πατέρων για τον πλούτο. Ο Μέγας Βασίλειος έχει συγγράψει ένα έργο με τον τίτλο *Εἰς τόν 48ο ψαλμό* όπου σημειώνει τα εξής: «Μην πτοείσαι όταν πλουτίσει κάποιος κακός άνθρωπος ή αυξηθεί η οικογενειακή του δόξα. Υπάρχει ο Δαυίδ για να σε καθησυχάσει. Ίσως να το είπε ειδικά για σένα: "Μην πτοείσαι όταν πλουτίσει κάποιος άδικος άνθρωπος". Είναι σίγουρο ότι ο πλούτος του φέρνει ευτυχία; Και όταν πεθάνει δεν θα πάρει τίποτα μαζί του. Ένα ένδυμα για να κρύψει την ασκήμια του εκείνη την ώρα. Μην είσαι μικρόψυχος με τον πλουτισμό άδικων ανθρώπων. Σκέψου είναι η πρώτη και τελευταία προς αυτούς φιλανθρωπία».

Πηγή: ragoinia.gr

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ένας Πατέρας της Εκκλησίας που χρειάστηκε να ασκήσει οικονομική διαχείριση, στο έργο του *Μή φοβοῦ ὅταν πλουτίσει ἄνθρωπος*, Ὑμιλία α΄ ρωτά: «Εἶναι δυνατόν να σωθεῖ ο πλούσιος; Βεβαιότατα. Ο Ἰώβ ἦταν πλούσιος, ο Αβραάμ ἦταν πλούσιος. Εἶδες τα πλούτη του; Δες και τη φιλοξενία του. Εἶδες το πλούσιο τραπέζι του; Δες και την περιποιητικότητά του. Τι ἔκανε λοιπόν ο Αβραάμ; Αφού ἄφησε σπίτι, γυναίκα, παιδιά και υπηρέτες αν και εἶχε 318, αφού τους ἄφησε ὅλους βγήκε και ἄπλωσε το δίκτυ της φιλοξενίας μην τυχόν περάσει κανένας οδοιπόρος, κανένας ξένος και προσπεράσει το σπίτι του.».

Ο Μέγας Βασίλειος καθώς ερμηνεύει τον 33^ο ψαλμό της Παλαιάς Διαθήκης, το στίχο 7: «Αὐτός εγώ ο φτωχός φώναξα και ο Κύριος με ἄκουσε με ευμένεια» για να σχολιάσει: «Δεν εἶναι πάντοτε αξιέπαινη η φτώχεια αλλά εκείνη που κατορθώνεται με τη διάθεση σύμφωνα με το σκοπό του Ευαγγελίου. Γιατί πολλοί εἶναι φτωχοί ως προς την περιουσία, αλλά ἔχουν πλεονεκτική διάθεση. Αυτούς δεν τους σώζει η φτώχεια, αλλά τους καταδικάζει η διάθεση. Δεν εἶναι πάντοτε ἄξιος μακαρισμοῦ ο φτωχός, αλλά εκείνος που θεώρησε την εντολή του Χριστοῦ ἀνώτερη ἀπό τους θησαυρούς του κόσμου».

Εἶναι γνωστό πως και η Παλαιά Διαθήκη και ο Χριστός και οι Πατέρες της Εκκλησίας καταδικάζουν σφόδρα τον τόκο. Πράγματι ο τόκος νομιμοποιήθηκε μόνο ἀπό το 1580 και μετά, μετά την προτροπή του Καλβίνου, ο οποίος για πρώτη φορά εισηγήθηκε την νομιμοποίηση του τόκου. Ο Μέγας Βασίλειος στο έργο του *Εἰς τόν 14^ο ψαλμό καί περί τοκιζόντων*

σημειώνει χαρακτηριστικά: «Ζητάς χρήματα από έναν φτωχό; Αν ήταν πλούσιος και μπορούσε να σε κάνει πλουσιότερο, για ποιο λόγο θα ερχόταν έξω από την πόρτα σου; Ήρθε να σε βρει σύμμαχο και σε βρήκε εχθρό. Ενώ έπρεπε να ανακουφίσεις τη φτώχεια του δυστυχισμένου αυτού ανθρώπου, εσύ αντίθετα αυξάνεις τη στέρηση, ζητώντας να πάρεις καρπούς από την έρημο. Σαν το γιατρό που επισκέπτεται τους αρρώστους και αντί να τους βοηθήσει να αναρρώσουν, αυτός τους αφαιρεί και την ελάχιστη δύναμη που τους έχει απομείνει». Στο ίδιο έργο ο ιερός Πατήρ θα σημειώσει: «Ο δίκαιος δεν πρέπει ποτέ να δανείζει τα χρήματά του με τόκο.

Σε πολλά μέρη της Αγίας Γραφής καταδικάζεται αυτή η αμαρτία. Ο προφήτης Ιεζεκιήλ περιλαμβάνει ανάμεσα στα πιο μεγάλα αμαρτήματα και το να παίρνει κανείς τόκο και επιπλέον χρήματα (Ιεζεκιήλ 22,12). Αλλά και ο Μωσαϊκός νόμος απαγορεύει κατηγορηματικά τον τοκισμό: *δεν θα τοκίσεις χρήματα στον αδερφό σου και στον πλησίον* (Δευτερονόμιο 23,20-21). Στο έργο του *Πρός Πλουτοῦντας* σημειώνει: «Τι θα απολογηθείς στον Κριτή εσύ που ντύνεις τοίχους και δεν ντύνεις άνθρωπο, εσύ που στολίζεις τα άλογα και περιφρονείς τον γυμνό αδερφό σου;». Στο έργο *Ἐπιστολή 188η Ἀμφιλοχίῳ Περί Κανόνων* σημειώνει : «Εκείνος που παίρνει τόκους αν δεχθεί να διαθέσει στους φτωχούς τα άδικα κέρδη του και να απαλλαγεί στο εξής από την αρρώστια της φιλοχρηματίας, γίνεται δεκτός στην ιεροσύνη».

Αλλά και στο προαναφερθέν έργο του *Εἰς τόν 14΄ Ψαλμό καί περί Τοκιζόντων* θα ξανασημειώσει: «Να μην δεχθείς ποτέ δανειστή που σε πολιορκεί για να σου δώσει δάνειο. Το δάνειο είναι η αρχή του ψεύδους. Είναι αφορμή αχαριστίας, αγνωμοσύνης και επιορκίας. Είσαι φτωχός τώρα αλλά και ελεύθερος. Όταν δανειστείς όχι μόνο δεν θα πλουτίσεις αλλά θα χάσεις και την ελευθερία σου». Όμως δεν μπορούμε να μην σημειώσουμε και την προτροπή του στο ίδιο έργο *Εἰς τόν 14΄ Ψαλμό καί περί Τοκιζόντων*: «Να δανείτε σε εκείνους που δεν ελπίζετε να πάρετε πίσω τα δανεισθέντα» φράση που είναι γραμμένη στο *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιο* 6,34.

[Συνεχίζεται]